

en saadan Maade, at man næsten forud kunde sige, at det vilde være umuligt at komme et Skridt fremad, og for saa vidt har den erede sidste Laler Ret; jeg tror, at hans Glæde over Stillingen var fuldt begrundet, at sige fra hans Standpunkt. Vi Andre, som kun ere et lille Mindretal i denne Sal, og som ikke for vor Skyld kunne vente, at de Herrer skulle tage Hensyn til os, vi have gjort, hvad vi kunde for at vise dem, at vi vilde gaa saa vidt, som det var os muligt i Indrømmelser saavel i Realiteten som paa det finantsielle Omraade. Vi have viist det i Gjerningen, vi have viist det ved de Forslag, vi have fremskillet. At de ikke vare samstemmende med de Herrer's Forslag, det er viist, det vide vi, det kunde de ikke være efter den Anskuelse, vi havde om deres Forslag; men de nærmede sig dem meget betydelig. Disse Forslag have de Herrer kun mødt med ophøiet Smil over vor Naivitet, at vi virkelig kunde nære den Tro, at de kunde gaa ind paa noget Saadant. Jeg beklager mig ikke derover for vor Skyld — thi det er ligegyldigt — men for Sagens Skyld beklager jeg det ganske viist. En Sidebemærkning skal jeg her tillade mig at gjøre, og det er maaffe mere end en Sidebemærkning. Havde de Herrer skillet sig anderledes i Forsvarsagen, saa havde de rimeligvis været nærmere ved det Maal, som de længe saa meget efter, end de nu ere; thi da havde de Herrer vundet den almindelige Stemning for sig (Stemmer: Det have vi alligevel.), lad mig tale ud: den almindelige Stemning for sig udenfor den Kreds, hvor de mene at være visse paa den, og dette turde være dem nødvendigt, hvis de nogenstinde skulde virkelig opnaae hvad de ønske. Jeg vil altsaa tillade mig som Konklusion af, hvad jeg nu har sagt, at udbrage Følgende: Enten veds blive vi som i det sidste Par Aar at leve i det politiske Vrøvl (Latter), enten kommer vi Aar efter Aar til at gjentage fra begge Sider i Salen de samme Tanter, indtil de blive saa forterkede, at Ingen vil høre derpaa længer, og Følgen vil blive, at Landets Forsvarsvæsen svækkes, at det bliver slettere med hvert Aar i Stedet for bedre, indtil det maaffe engang ikke bliver noget Mere at forsvare; men at dette ikke skal ske, det haaber jeg, at den høie Regjering vil gjøre sit Iverste for. Jeg haaber det saa meget mere, som nu Conseilspræsidenten to Gange har udtalt, at det er Regjeringens bestemte Villie at føre Forsvarsagen frem. Enten altsaa gaa vi ned ad Vasse, indtil vi ikke selv vide, hvor vi ville ende, eller ogsaa kan Et af To ske: Enten kan det lykkes os at gjøre de Herrer indlysende, at de befinde sig paa en gal Vej, de kunne jo ogsaa selv komme til den Opsattelse, at det politisk Røgeste er at søge at komme overens med Underledestænkende. Eller ville de ikke det, saa er der, naar vi, som sagt, ikke skulle gaa den første Vej, den tredje Vej tilbage, og det er den, at

den den 25de April opfatte Kamp optages paany eller rettere, den efter den 25de April opfatte Kamp optoges paany. Jeg haaber, at jeg har været i Stand til for det høie Thing at udvikle mine Anskuelser tilsvækkelig tydeligt. Mere er det umuligt at gjøre i Diebliffet. Jeg har ikke sagt, hvad jeg har sagt, fordi jeg har den mindste Tro paa, at det skulde gjøre den sjernefte Virkning. Den Naivitet er jeg kommen ud over; men jeg har kun sagt det, fordi jeg fandt det nødvendigt efter de Ytringer, der kom fra de erede Herrer, i Serdeleshed fra det erede Medlem fra Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) og det erede Medlem fra Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) at udtale de Anskuelser, som jeg her har udvillet, og som jeg ganske viist kun har yttret paa egne Begne; men jeg tager dog neppe feil, naar jeg siger, at ikke Saa dele den baade i og udenfor Rigsdagen.

[*] **Fredertzen:** Jeg kan i Udstilligt næsten sympathisere med den Maade, hvorpaa den erede sidste Laler tog Sagen. Det er mig ikke ganske klart, hvor han vilde hen, men det forekommer mig, at han ganske viist i det Væsentlige vilde Kamp. Jeg tilstaar gjerne, at han i forrige Samling rakte Haanden frem til Overenskomst, men den første Betingelse for, at man kan slutte en Overenskomst, er, at der er Nogen, man kan slutte Overenskomst med, og det erede Medlem er hverken Regjering eller Landsting, disse to Magter, som det for os her væsentlig gjaelder om. — Saaledes som Forhandlingerne nu ere komme til at gaa her, kan man jo neppe tale om de enkelte Spørgsmaal, hvorom vi ellers pleie at forhandle, eller som vi i alt Fald i gamle Dage pleiede at forhandle ved Finantslovsforslagets første Behandling. Det maa være mig tilladt, inden jeg gaar over til at omtale de store Spørgsmaal, at bringe en enkelt lille Sag i Grindring, da jeg ligesaa lidt venter i Aar, som jeg ventede det forrige Aar, at komme ind i Finantsudvalget. Man pleier at bebreide os, at vi forhandle paa den Maade, at vi medtage de administrative Sager ved Finantslovens Behandling i Udvalget og her i Salen. Dette gjør man efter min Mening fuldkommen med Urette. Naar jeg ser tilbage til Tid, da vi udrettede Noget her i Thinget, saa finder jeg, at der ikke er nogen Del af vor Virksomhed, som har været mere frugtbringende end denne Betydelighed, disse Forhandlinger med Ministeriet, hvorved man fik Regjeringen til at gjøre Noget, enten det One eller det Andet, idet Ministeriet blev nødt til at tage fat paa og sætte de forskellige Ting i Bevægelse, der vare komme under Omtale. Min lille parlamentariske Erfaring her har viist mig dette, og naar jeg ser hen paa andre Steder, saa finder jeg der det Samme. Jeg tror, at den rette konstitutionelle Theori lærer, at naar man vil udrette Noget med en parlamen-